

Conscients

À

"Et despertes somiant encara, amb les marques dels llençols enganxats a la pell blanca. Poses els peus a terra. Un darrere l'altre, i apartes semiinconscient el plec de roba rebregada que t'entortolliga la cama. Acarones les rajoles blanques i fredes i sents, CONSCIENT, un calfred que s'apodera de la teva espinada, des de la punta del dit petit fins al darrer filet dels cabells (esvalotats) que t'emmarquen el rostre. Mentre el pipip-pipip-pipip del despertador encara et resona al cervell, aixeques els braços mentre la samarreta se't fa petita (o la panxa gran). Amb les mans obertes i les puntes dels dits a punt de tocar el cel, obres la boca i deixes sortir un badall. A passes curtes i curoses -els reflexos encara no estan del tot actius- empenys la porta del lavabo. La primera estança, la primera parada. La primera presa de contacte amb un nou principi. Una nova oportunitat per fer-ho millor. T'acarones les mans, et deixes sentir l'aigua damunt del rostre i, per fi... t'emmiralles. Les arrugues, les marques, es dibuixen mig difuminades entre lleganyes. Et veus, però no et veus. Borrosa. Inconscient, no saps apreciar que la teva ànima també s'hi reflecteix. El teu jo. La teva motxilla i les teves pors. I, sobretot, els teus reptes. Transparent i pura. Primitiva i perfectament imperfecta. Sola davant tu mateixa, ets, sense saber-ho, la millor versió de tu mateixa, fins al moment. Les potencialitats són infinites: un full en blanc a on començar a escriure".

[Silenci] Tanca els ulls [obscuritat] i respira. Sent l'aspirar i l'inspirar. Fes-te conscient en l'aquí i en l'ara. [Silenci]

La darrera edició del TEDxManresa va deixar-nos, de nou, la necessitat de ser més conscients que mai d'allò que vivim, moltes vegades de manera rutinària, i l'obligació d'educar la mirada que projectem en tot allò que fem i que ens retorna. Som fets de canvis constants, d'aprenentatges continus, d'amor pur que arriba, esdevé i es transforma, cíclicament. Som fets del passat, al qual ens amarrem com si ens hagués de salvar d'allò que ens espera quan ens deixem anar i traspassem el límit. Som com som i, a vegades, les presses i la rutina ens impedeixen canviar la nostra manera de mirar i mirar-nos (els uns als altres i a nosaltres mateixos). Som poc conscients. Ens aixequem inconscients, ens mirem poc presents, repetim rutines metòdiques i ordenades, per inèrcia, mimant poc els instants. Fem pocs petons conscients, que diria Francesc Granja com a resum. I, inconscientment, ens deixem emportar per les emocions negativitzadores (el dimoni enfront l'angelet). Els canvis ens espanten i ens limiten, les pors ens absorbeixen i el passat se'ns engoleix lentament, agònicament. No obstant això, fins i tot la mort d'un fill (em costa d'imaginar), com explicava l'admirable Elisabet Pedrosa al TED pot acabar convertint-se en un aprenentatge del qual treure sentiments transformadors.

Ens despertem davant d'impactes i testimonis. De sobte, reaccionem a l'apatia i el conformisme de l'"anar fent". Ens sentim reactius, reaccionaris, inflamables davant la realitat que podem modelar i canviar. "La vida no sempre ens dona el que volem", explicava Elisabet Pedrosa. El seu cas i el de molts dels protagonistes que van omplir (o-m-p-l-i-r, amb totes les lletres) l'escenari del teatre Kursaal de Manresa en el darrer esdeveniment TED en són exemples. Manuals d'estil de com sobreposar-se a un fet sobrevingut. Afrontar la vida amb el millor dels somriures i seguir cap a l'únic lloc possible: endavant.

Bones lliçons de capçalera guardades en un d'aquests calaixets de memòria dins el nostre cervell. A l'abast, i fàcilment recuperables quan, en dies complicats de decisions i canvis, quan els impactes del passat ens pesen i ens sembla que val més ser inconscients i viure-ho tot ràpidament i "de puntetes", les necessitem i ens fan falta. Necessitem TEDs més sovint, com diria el músic Natxo Tarrés, per ser conscients, sobretot, de nosaltres mateixos. Perquè, tal com diria el lama Thubten Wangchen: "Hauríem d'estar prou ocupats en el present com per pensar en el passat. I, si en algun cas ens sobra temps sempre podem pensar (una mica) en el futur".

Foto: Isabel Palà